

zák. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.) mluví povšechně o »jednájících« a neužívá jinak mu běžných výrazů »společník«, nebo »jednatel«, a jest proto »jednájícím« podle § 2 (2) zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. rozuměti i toho, kdo jedná nepřímo, používaje k provedení věci činnosti třetích osob, nebo souhlase s jejich činností (srov. čís. 4996 sb. n. s.). Kdož po sepisu společenské smlouvy, ale před zápisem společnosti do obchodního rejstříku jednali jejím jménem, ač společnost nebyla dosud po právu, jednali neoprávněně a tím předstírali právní existenci společnosti po právu neexistující, ručí osobně a nedílně, ale ovšem s výslovným obmezením, že ručí jen, když druhý smluvník nevěděl o jejich předstírání, jim důvěřoval a neměl vědomost o neexistenci společnosti. Věděl-li, že společnost není zapsána, jednající neručí. To plyne z ustanovení čl. 55 druhý odstavec obch. zák., jehož se 2 (2) zák. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. dovolává (srov. čís. 2191 sb. n. s. a III. dodatek ke čl. 55 obch. zák. Staub-Pisko vydání pro Rakousko). Nebylo však ani tvrzeno, tím méně dokázáno, že žalobkyně věděla, že společnost není zapsána do obchodního rejstříku, naopak bylo zjištěno, že sporná objednávka byla učiněna telefonicky bývalým zaměstnancem závodu účetním Františkem M-em a potvrzena byla jménem dosud nezapsané společnosti s obmezeným ručením, jakož i, že korespondence, týkající se objednávky, byla opatřena razítkem dosud nezapsané společnosti s obmezeným ručením. Jest tedy dovolatelův poukaz k rozhodnutí čís. 2191 sb. n. s. pokládati za bezúspěšný, což platí i o jeho poukazu k rozhodnutím čís. 3075 a 7111 sb. n. s., spočívajícím na jiných, tuto nedopadajících předpokladech.

Čís. 10187.

Výlučná příslušnost okresního soudu podle § 49 čís. 2 j. n. vztahuje se i na spor, jímž se domáhá nemanželské dítě na otci zaplacení odbytného, k němuž se nemanželský otec zavázal smírem, jakož i splnění závazku třetí osoby, zaručivší se za splnění smíru nemanželským otcem.

(Rozh. ze dne 27. září 1930, R II 117/30.)

Nemanželské dítě domáhalo se na nemanželském otci a na jeho otci zaplacení 6.000 Kč, k jichž zaplacení se žalovaní zavázali smírem. Žalobu, zadanou na krajském soudě, procesní soud první instance zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Důvody: Žalující strana opírá žalobní nárok o smír, podle něhož se žalovaný Antonín K. ml. jako nemanželský otec na vyrovnání své zákonné povinnosti proti ní zavázal zaplatiti složením do sirotčí pokladny 6.000 Kč, a že žalovaný Antonín K. st. k tomuto závazku přistoupil. Ač žalovaní vznesli námitku nezhojitelné nepřislušnosti, první soud o ní nerozhodl. Poněvadž k této nepřislušnosti jest hleděti z úřadu i ve vyšších stolicích, zkoumal odvolací soud otázku a shledal, že pro spor příslušným byl výlučně podle § 49 čís. 2

j. n. okresní soud a že jest tu zmatečnost podle § 477 čís. 3 cřs. Pokud jde o prvního žalovaného nemůže býti o tom pochyby, že šlo o jeho závazek ve smyslu § 166 obč. zák. Avšak i u druhého žalovaného šlo o právní rozepři, již má na mysli § 49 čís. 2 j. n. Z dějinného vývoje tohoto zákonného ustanovení, z jeho doslovu, upraveného původně zcela všeobecně, jest usuzovati, že se vztahuje na všechny spory o závazcích, které povstaly, mají důvod ve skutečnosti nemanželského otcovství. V souzeném případě jest sice žalobním důvodem závazek ze smíru, podle něhož spolužalovaný přistoupil k závazku nemanželského otce, avšak povstal ze skutečnosti nemanželského otcovství prvního žalovaného. Vzhledem k §§ 1342, 1351 obč. zák. jest předpokladem závazku vedlejšího dlužníka závazek hlavního dlužníka, takže řeše onen, musí se soud obírat s tímto, jenž má nesporně za podklad nemanželské otcovství. Bylo proto podle § 471 čís. 5 cřs. a §§ 473, 478 první odstavec cřs. v sezení neveřejném rozhodnouti, jak se stalo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 49 čís. 2 j. n. náležejí před okresní soudy rozepře o otcovství k nemanželskému dítěti a o závazky stíhající podle zákona nemanželského otce proti matce a proti dítěti. Jaké závazky stíhají nemanželského otce ze zákona, o tom bylo již pravoplatně rozhodnuto. Soudním smírem ze dne 20. listopadu 1928 byla sice změněna tato zákonná rozsudkem určená povinnost, nastala tedy novace tohoto závazku, než pro věčnou příslušnost okresního soudu ve sporu, opírajícím se o tento smír, mluví přes tuto úmluvu úmysl zákonodárcův, přikázati okresním soudům veškeré spory o závazky vyvěrající z nemanželského otcovství, bez ohledu na jejich výši. Tím, že žalobní prosba zní na plnění odbytného, nebyla vzata uplatněnému nároku právní povaha nároku na zákonné výživné, neboť odbytné má sloužiti po výtce k uspokojení nároku dítěte na výživu, výchovu a zaopatření (srov. rozh. 7517 Gl. U. N. F.). Totéž však platí i o akcesorním závazku rukojemském druhého žalovaného. I tu jde jen o zajištění zákonného nároku nemanželského dítěte rukojemstvím otce nemanželského otce, tedy dědovým, a i ten nárok jest uplatniti před okresním soudem jakožto jedině věcně příslušným. Poněvadž žaloba byla na oba žalované podána u sborového soudu, právem shledal odvolací soud nezhojitelnou nepříslušnost dovolaného soudu podle §§ 49 čís. 2 a 104 j. n. a zrušil první rozsudek pro zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s.

Čís. 10188.

Na základě exekučního titulu proti universálnímu dědici v zastoupení pozůstalosti nelze povolití exekuci přímo proti universálnímu dědici.

(Rozh. ze dne 27. září 1930, R II 309/30).